ЗОРЯ ГАЛИЦКА.

ЛЬВÔВЪ. СЕРЕДА **Ч. 39.** ДНА 4/16 МАЯ 1849.

Выходитъ два разы на тыждень въ Середȣ и въ Сȣботȣ. Цѣна четверточна для ôдберающыхъ въ Редакціи 1 рењ. 15 кр. срêб.; для отрымȣющихъ черезъ почты 1 рењ: 35 кр. срб.; цѣна пôврочна для ôдберающихъ въ Редакціи 2 рењ: 30 кр. ср.; для отрымȣющихъ черезъ почты 3 рењ. 10 кр. ср.

Съ нынѣшнымъ Числомъ зачалисьмо „Зорю" печатати оу печатни Г. Михайла Порембы. Хотяй раднѣйше бȣлибысьмо ся и далѣй тримали печатни Заведенія Інститȣта Ставропігіяньского: зневоленимо однакожъ зôстали про тое перенестися, понеже Зарядъ печатни ставропігіяньской вымагае ôтъ насъ ôтъ теперъ цѣны, якȣю при скȣпыхъ зъ пренȣмераты вплынȣвшихъ засобахъ въ жаденъ способъ подвигнȣти не можемъ — а не хоче насъ лишити при цѣнѣ дотеперѣйшнôй, хотяй П. Поремба „Зорю" за тȣю самȣю цѣнȣ печатати обовязавея. Для лѣпшого розсȣдженя той рѣчи оумѣщаемо тȣтъ оба дописы намъ черезъ Зарядъ печатнѣ ставропігіяньской засланû:

I.

Честный Пане Павенцкій!

Если можете ôтъ 1го Цвѣтня 1849. за выдрȣкованіе Зори за пôлтора аркȣша разомъ по 30. рс. сребромъ платити, то бȣдемъ Вамъ далѣй дрȣковати; но если Вамъ дорого, то шȣкайте собѣ где таньше, бо Ставропігія при тôмъ дрȣкованю хотя и 30 рс. платити бȣдете, заробкȣ не мае.

Дня 25. Марта 1849.

Гȣркевичъ.

II.

Всечестный Пане Павенцкій!

Отъ нынѣшного дня зачавши, неможемо „Зорю Галицкȣ" за 30 рс. тыждневно дрȣковати; но если хочете, абысьмо Вамъ далѣ дрȣковали, то намъ за полтора аркȣша или выходящи на тыждень два Числа Зори Галицкой на Вашôмъ паперѣ дрȣковани, по 40. рс. сребромъ платити мȣсите, або кажѣтъ собѣ где инде дрȣковати; бȣвайте здоровû.

Львôвъ дня 7. Мая 1849.

Гȣркевичъ.

Якъ намъ доносятъ: стараютъ ся люди злой вѣры народъ нашъ по селахъ всѣма способами баламȣтити и мȣ наговорȣвати, якобы россійскіи войска про тое до краю вкрочили, абы нашъ край забрати, съ Россією

злꙋчити а селѧнамъ зъ нова панщинꙋ накинꙋти. Люди котри такіи фалшивіи вѣсти межи нашъ наро̂дъ пꙋскаютъ, сꙋтъ то тіи саміи котри го при выборахъ и о̂д того часꙋ при всѣхъ важнѣйшихъ въ краю зайшлыхъ слꙋчаѧхъ баламꙋтили и тꙋманили. Сподѣваемосѧ, що нашъ наро̂дъ на тыхъ людехъ оуже добре по̂знавсѧ и що имъ и теперъ вѣрити не бꙋде. Тое нашъ наро̂дъ оупевнити можемо, що Россіѧни въ пріѧзны до нашого краю прійшли и черезъ нашъ край лише до Оугорщины переходѧтъ, абы нашомꙋ войскови при оутлꙋмленю повстаньѧ оугорского помо̂чъ дати, бо рѣчи въ Оугорщинѣ оуже ажъ такъ далеко зайшли, же Мадѧры оурадили о̂дъ Австріи и Цѣсарской родины зо всѣмъ сѧ о̂дорвати и або репꙋбликꙋ мадѧрскꙋ оутворити, або ѧкого си иншого короля поставити. Отожъ Россіѧни помагаютъ нашомꙋ войскови, абы Мадѧро̂въ назадъ до послꙋшеньства привернꙋти; а на конецъ заходитъ и таѧ рѣчъ, що на Оуграхъ дꙋже богато сѧ Поляко̂въ зо̂брало (ѧкъ мовѧтъ, мае ихъ тамъ бꙋти до трыдцѧть тысѧчъ), а тіи маютъ намѣренье во̂йнꙋ до нашого краю а навѣть и до належащого до Россіи Царства Полского перенести, а абы также и томꙋ запобѣгчи, тѧгнꙋтъ войска россійскі̂и на Оугорщинꙋ.

Зо Львова. Въ Недѣлю 13го с. м. вступивъ до нашого мѣста первый дѣлъ тꙋда переходити маючихъ помочныхъ войскъ россійскихъ и станꙋвъ подво̂йнымъ таборомъ въ городѣ Ѧблоновского и наново̂мъ свѣтѣ. Бꙋвъ то полкъ Лѧнсеро̂въ Вознесенскихъ — полкъ въ военно̂мъ значенью о̂тповѣдающій нашимъ полкамъ Оулано̂въ. О 1. годинѣ пополꙋдни выѣхавъ зъ нашой стороны цѣлый штабъ енеральный на стрѣчꙋ длѧ повитанѧ полкꙋ и высокихъ достойнико̂въ нимъ доводѧщихъ, межи ними же находивъ сѧ начальствꙋющій всѣми войсками черезъ Льво̂въ преходити маючими енералъ Чеодаевъ. Коло дрꙋгой годины дефильовавъ то̂й полкъ въ своимъ походѣ въ найкрашчимъ порѧдкꙋ, оулицею по передъ енеральною комендою передъ собранымъ войскъ достоинствомъ своихъ. Мꙋжь въ мꙋжа, ко̂нь въ конѧ, хотѧй великіи похо̂дъ изъ Словиты до Львова 5 миль зробили, видѣлись намъ дꙋже красні̂, оказалі̂ и въ повно̂й мѣрѣ задоволѧющи цѣкавости тысѧчей тысѧчей мірꙋ, котрый приглѧдаючисѧ очей насытити не мо̂гъ. Тое оудоволенье перейшло всѧкꙋ мірꙋ, коли нашь наро̂дъ, запꙋстившись съ тыми чꙋжинцами въ бесѣдꙋ, по̂знавъ, що тіи чꙋжинцѣ однымъ а тымъ самымъ ѧзыкомъ бесѣдꙋютъ. Полѧки видѣли въ нихъ самыхъ Полѧко̂въ; Рꙋсинамъ видѣлисѧ бꙋти Рꙋсинами, и ледви хто призанвъ имъ, що они изъ своей народности сꙋть намъ близкими побратимцами, але — Росіѧнами. Въ походѣ гꙋдьба съ пѣніемъ на перемѣнꙋ, додаютъ охоты и веселости, хотѧй россійскій солдатъ до всего привыкшіи всѣ тѧгары походꙋ легко вытревае. Кождый полкъ везе съ собою на возахъ двꙋдышлевымъ все, що лишь потребне, ба и на одно̂мъ велико̂мъ возѣ свою военнꙋю церковъ т. е. олтаръ, при котро̂мъ всегда войсковый священникъ слꙋжбꙋ Божꙋ о̂тправити може. Стро̂й войсковый, хотѧй на простыхъ зъ грꙋбого сꙋкна, мꙋжа добре оубирае, ба въ массѣ додае ѧкоись рыцарской красоты; оу достойнико̂въ есть навѣть дꙋже богатый. — Въ Понедѣлокъ по 8. год. рано вышли Лѧнсіеры, и въ тоеже полꙋдне прійшли Гꙋсары Наслѣдника Великого Кнѧзѧ Александра, повитани о̂тъ нашихъ тымъ самымъ способомъ: новый образъ, цѣкаво̂сть народа таже сама вчерашна. Дни въ мѣстѣ нашо̂мъ видѧтсѧ бꙋти дꙋже веселі̂, бо що хвилѧ то що нового, вечеры дꙋже пріѧтні̂, бо гꙋдьба изъ стороны нашихъ выправлѧесѧ на честь россійскимъ, а изъ стороны россійскихъ нашимъ начальникамъ. По̂длѧ спискꙋ намъ оудѣленного бꙋдꙋтъ слѣдꙋющими днѧми тіи полки ще переходити: 16. Маѧ: Полкъ Лѧнсіеро̂въ Ольвіопольскихъ съ семою

лехкою батерїєвъ; 17. полкъ Гусаровъ А. К. Фердинанда и 8. лехка кôнна батерїя, тогожь самого дня 51. полкъ Козаковъ Доньскихъ, 19. полкъ пѣшій Днѣпровскій и 6. лехка кôнна батерїя; также 4. баталїонъ Саперôвъ и 4. батал. Тиреньерôвъ; 20. полкъ стрѣльцѣвъ Оукраинскихъ, полкъ Острогскихъ и 7. и 8. лехка кôнна батерїя; 21. полкъ стрѣльцѣвъ Охотскихъ, полкъ Камчатскихъ и 5 польна батерїя; 22. пѣшій полкъ Селїнгїнскій, полкъ Якутскій съ 3. лехкою и 3. польною батерїовъ; 23. пѣшій полкъ Тобольскій и 2. польна батерїя. — Кажда батерїя числитъ 8 пушокъ. Черезъ той часъ надѣєся мѣсто бути въ дуже прїятнôмъ розположенью: зрѣтелѣ радуются, мѣщане хоснуютъ, а жиды ловлятъ рублѣ и червонцѣ, котрыхъ россійски достойники не ино не щадятъ, але и дуже гойно при случаяхъ выдаютъ.

Львôвъ 3/15 Мая. Религїйный обходъ и народное торжество въ память приверненой рôкъ тому свободы ôдбулисьмо днеська; всѣ а всѣ задоволенûи, кромѣ тыхъ, котрûи народной рускôй справѣ не спрїяютъ. Здвигъ народа бувъ великїй — надъ наше сподѣванье. Зо всѣхъ сторонъ прибули по найбôльшой части ще вчерай высланники громадъ сельскихъ и мѣскихъ; много приѣхало также священникôвъ съ родинами. Честь всѣмъ, що не щадили коштôвъ и трудôвъ на далеку подорожь до Львова. Нынѣ рано оуже о четвертой годинѣ выстрѣлы зъ пушокъ пробудили насъ и оголосили ôдбути ся маючій обходъ. Зъ поблизскихъ селъ поприбували братства и разомъ зъ тутейшими оудали ся на площадь Святоюрскую, де служба Божа пôдъ прилагодженымъ на тую цѣль шатромъ, рускими цвѣтами оустроенымъ, торжественно ôдправленна зôстала. Лїтургизовавъ Всечест. Архїмандритъ Чина Св. Василїя Орестъ Хомчиньскій съ многочисленнымъ крилосомъ. Передъ службою Божою Ч. Св. Трещаковскій пробитавъ народъ красными словами; по Евангелїю мавъ мову Ч. Св. Лозиньскій. Народа повно а повно было на площади — тажко было перетиснутися. Его Превосходит. Начальникъ краю, Го. Графъ Голуховскій, доводащій Енералъ Баронъ Гамерштайнъ съ оурядниками и достойниками войсковыми, россійскїи Енералы ГГ. Чеодаевъ и Састь съ кôлькома офицерами россійскими были при службѣ Божôй. Выстрѣлы зъ ручного оружїя черезъ оуставленûи ôддѣлы войсковûи и зъ пушокъ пôдносили тую торжественнôсть. Посвященнûи крестики, на память 3. Мая 1848 сочиненûи роздавано межи люди. Коло половины другои годины зъ полудня повезено межи повѣвающими чотирима сино-жовтыми хоругвами на возѣ въ руски цвѣти оубранôмъ шестьма парами волôвъ съ позолоченными рогами въ ярмахъ сино-жовтыхъ наумисне оупеченый великїй хлѣбъ и медъ — яко дарунокъ народа руского для Его Величества нашого Цѣсаря — до Его Превосходительства Г. Губернатора; гудьба (музика) войскова товаришила тому походови ôдъ Святого Юра до палаты Губернаторскои. Его Превосход. Г. Губернаторъ съ войсковыми нашими и россійскими достойниками очѣкувавъ той походъ оу себе и прїйнявъ дуже радо той подарунокъ руского народа. Великїй здвигъ народа чекавъ передъ палатою Губернаторскою. Г. Губернаторъ оказався по тому на балконѣ; его слова: „Слава нашому Цѣсарю, а многая лѣта рускому народови" громогласно черезъ всѣхъ повторенûи зôстали. На тôмъ поскôнчилася ранняя часть обходу. — По полудни была въ городѣ поезуницкôмъ забава народна; — городъ красно бувъ пристроеный; всюда були надписы руски; надъ вечеромъ було зрѣлище руске въ аренѣ, по тôмъ штучнûи огнûи; городъ бувъ освѣтленый. Кôлькома лише чертами скрѣсляемо сей памятный день, бо передъ печатаньемъ сего Числа не стае намъ часу до совершена опису.

Цѣкавый сȣдъ Полѧка о письмѣ Домчанського „Uiber die ruthenische Frage in Galizien.“ Одинъ зъ Полѧкôвъ запытаный, що о тôмъ письмѣ сȣдитъ? ôдповѣвъ: „Письмо Н. Домбчанського є таке дôйстно, ѧкъ кава одной шлѧхцѧнки, котрȣ зъ домовыхъ рѣчей, цикоріи, морквы, фіґъ и. т. п. зваривши, почастовала гостей. Декотри зъ нихъ, що правдивои кавы не видали и смакȣ еи не знали, пили и хвалили; але тымъ, що до правдивои кавы привыкли, не хотѣла смаковати, хоть добре засолоджена. Газдинѧ, зобачивши тое, питає: Чи може що моей кавѣ нестає, щосьте не ласкавѝ ю пити? Одинъ зъ нихъ ôтповѣдає: Все тȣ є, лишъ самои кавы не ма. Такъ и въ письмѣ П. Домбчанського все є, лишъ правды гісторичнои, котрȣ власне повиненъ бȣвъ сказати, не ма и крихты: хибань невки и незнаючи дѣѧній народа, могȣтъ го хвалити и все за правдȣ приняти. *)

Годѣ, що мало є такихъ розȣмныхъ, справедливыхъ и самолюбьемъ неопȣтаныхъ Полѧкôвъ, щобы намъ правдȣ признати хотѣли; но по бôльшой части сȣть они намъ противни: кожда поѧва нашого народного житьѧ є имъ сôлью въ окȣ; навѣть на заведенье стрѣлцѣвъ рȣскихъ, чого намъ певне нихто завидȣвати не може, поглѧдають крывымъ окомъ, и стараютсѧ всѧкими способами, нарôдъ зъ розȣмȣ збивати. **)

Заболотôвъ д. 6. Маѧ. Народное чȣвство объѧвлѧесѧ довольно въ оусердномъ саджению вѣчныхъ липъ. Въ Вербѣжи засадила громада не 4 липы, но цѣлый лѣсъ липовый на толоцѣ занѧтой тамошною панею — а то прѧмо двора еи. Въ торжественнôмъ походѣ двигнȣлосѧ тȣда все село, даже дѣти, — и при спѣванкахъ, гȣдьбѣ и плѧсахъ стали садити лѣсъ и закоповати честный крестъ. „Цо вы тȣ за кржикѣ робѣцье,“ заверещала панѣ. „Мы кладемъ крестъ“ ôтповѣвъ начальникъ тамошного ландштȣрмȣ, „щобъ неволѧ ôтъ насъ исчезала, ѧкъ чортъ передъ крестомъ.“ — Такожъ довѣдȣемсѧ, що въ Ѩблоновѣ прекрасный каменній крестъ соорȣжили на подставцѣ мȣрованôй въ стовпахъ вкȣсȣ греческого. На челнôй остѣнцѣ выписаный пречȣдный образъ, представлѧющій „Моисеѧ ведȣщого нарôдъ свôй изъ домȣ роботы.“

Наконецъ замовчати не можемъ смȣтокъ, котрый насъ дотронȣвъ зъ причины, що господинъ Сѣминовичь, пѣвчій и оучитель оутративъ мѣстце свое въ Иліинцахъ. Ôнъ бȣвъ основателемъ соединенѧ пѣвчихъ и оучителей сельскихъ окрȣга Коломыйского, котре извѣстнȣ ôтозвȣ Головнои Рады касательно дѧкôвъ и оучителей выкликало. Нынѣ ôнъ безъ хлѣба... Такъ и по иныхъ селахъ отрѧджено людей въ проводнȣю недѣлю. Дорожнѧ оу насъ велика, ѧкои ще не бȣвало: Око маса 10 золот. (12 кр. ср.) Кȣкȣрȣзы 14

---

*) Зъ радостею почȣлисьмо вѣсть, що оденъ честный оученый нашъ мȣжъ оукôнчивъ: Слово ôтвѣтне П. Домбчанськомȣ: просимо протое именемъ всѣхъ, котри нетерпеливо ожидають, абы ѧкъ найборше тȣю заимаючȣ, такъ ожиданȣ працю печатати казавъ, и намъ ю оузрѣти дозволивъ. Прип. Ред.

**) Мы хотѣлибы'сьмо нашъ нарôдъ разъ на всегда оуïомнȣти, абы все, що лише звычайными нечестивыми дорогами до его вѣдомости дôйде, що завистні, лȣкаві, пôдстȣпні, николи не оутомлені непріѧтелѣ нашои справы розносѧтъ, николи по всѣ вѣки не вѣривъ, но таки всегда на тôмъ полѧгавъ, що зъ нашого письма довѣдаесѧ, бо лишъ оно мае сȣмлѣнный обовѧзокъ, народови рȣскомȣ все возвѣщати, що сѧ дѣе, що сѧ дѣѧти мае, и ѧкъ нарôдъ всегда захуватись долженъ, абы щастью своемȣ найлекше сближитись.

лѣво̂въ (з. р.) Овесъ 9. Богъ вѣсть, що на-
ще мінїстерство земледѣлства дȣмае; кобы
хоть было ꙗкого Рȣсина покликало на соборъ
господарскій!

Вѣденъ 3. Маѧ. Вороховна Мадарска
встȣпила въ послѣдный сло̂й свого розвитѧ.
Ꙗкъ мінїстерске письмо „Австр. Кореспондентъ"
доноситъ, о̂тваживсѧ Кошȣтъ послѣдного, и
оголосивъ династїю ꙗко правъ своихъ на
вѣнецъ Мадарского орсаґȣ лишенȣ, а орсаґъ
съ приналежными краѧми независимымъ. Є
то рѣшенье, котре о̂нъ самъ на себе изрѣкъ.
(Presse.)

Вѣдень 5. Маѧ. Двѣ займающи вѣсти
пробȣдили нашȣ пȣблично̂сть зъ сȣмного
снȣ до милои надѣи. Одна голоситъ, що Є.
В. цѣсарь найвысше начальство въ насто-
ѧщо̂й во̂йнѣ противъ бȣнтовникамъ сами обо̂й-
нѧти рѣшилисѧ: видно зъ того неомылнȣ
надѣю благого ȣспѣхȣ предприѧтїй соедине-
ныхъ силъ военныхъ. Само тое, же мінї-
стры молодого монарха до того крокȣ по-
радили, може насъ о станѣ рѣчей благо ȣспо-
коювати. Въ слѣдъ за тею вѣстью надой-
шла дрȣга, що Є. М. зъ поворотомъ до сво-
ей столицѣ Вѣдна прибыли до своей палаты
въ Шенбрȣнѣ. Є то доказомъ що Є. М. на
добрый дȣхъ столицѣ ȣповати и спȣститисѧ
могȣтъ. Безчисленне множество людей тѧгне
тȣди радосно повитати свого правого па-
(Presse).
на и монархȣ.

Ꙗкъ стоитъ справа Австрїи въ Италїи?
Скоро 26. Марцѧ прійшла вѣсть о заключеню
розеймȣ въ Италїи, заразъ послало правитель-
ство цѣсарске мінїстра торговли Брȣка ꙗко
полномочника до кермованѧ ȣгодою о миръ.
1го Цвѣтнѧ бȣвъ о̂нъ вже въ дорозѣ до
Миланѧ а 13го прибȣли и пїемонтскїи ток-
мителѣ. Нашъ полномочникъ приключивъ со-
бѣ именемъ свого правительства два головни
ȣсловїѧ, именно совершенне ȣзнанье границь
передъ во̂йною сȣществовавшихъ и сплаченье
выдатко̂въ на такъ несправедливȣ во̂йнȣ по-
чиненыхъ. Пїемонтскїи токмителѣ, котри
мали лише силȣ до 70 мїлїоно̂въ приставати,
освѣдчили, що сȣма зажадана естъ надъ си-
лы Пїемонтȣ за велика, и що Пїемонтъ
собѣ до того взглѧдȣ посредствованье Фран-
цїи и Анґлїи ȣпросивъ, противъ чомȣ мї-
нїстеръ Брȣкъ о̂тзовне до 1. члена розе-
мȣ запротестȣвавъ; але и освѣдчивъ, що
правительство австрійске склонѧесѧ, зажа-
данȣ сȣмȣ по̂длѧ обосторонной можливости
зменшити. Но Пїемонтови видѣлось конечно-
ю рѣчею просити, абы 2. членомъ розеймȣ
постановлене по половинѣ спо̂льне обсадженье
Алесандрїи на по̂знѣйше было о̂тложене. Але
о̂тзовно до значенѧ того члена розеймȣ по-
становлено зъ нашой стороны день 23. Цвѣ-
тнѧ до изполненьѧ той точки. Тогожъ днѧ
рано освѣдчили токмителѣ пїемонтски, що
имъ наказано, не зрываючи токмы, єю те-
перь не продовжати, и о̂ттакъ о̂тдалилисѧ
зъ Мїланѧ, де полномочникъ Брȣкъ доси
позосталъ.

ВСЯЧИНА.

Ґрафъ на Габсбȣрґѣ.

Баллада. (Перево̂дъ зъ Шиллера.)

Въ Царско̂й столици, въ мѣстѣ Аквисґранѣ,
Престо̂лъ Монархо̂въ Ґрафъ Рȣдольфъ засѣлъ,
И тамъ въ свѣтлици, честно̂й — стародавно̂й,
Гȣчно день свого вѣнчанїѧ чтилъ:
Розносилъ стравы Рена Палатинъ,
Чехъ лѧлъ достаткомъ доборныхъ винъ;

А Електоры: седмъ въ повно̂мъ числѣ
Ꙗкъ коло слонцѧ ꙗсни̂ звѣздъ окрȣги̂
Ставши готови Царю до ȣслȣги,
Ȣрѧдъ сво̂й честный исполнѧли всѣ!

По̂дсѣнь окрȣжна, повна ꙗкъ набита, —
Гостей охочихъ наполнѧлъ ю ликъ:
Радостни̂ пѣсни, — и „многаѧ лѣта!"
Мѣшали-сь гȣчно съ хорами мȣзикъ;

Бо мѣсце лютыхъ безцарствія звадъ
Заналъ вже миръ и пожаданый ладъ;
Сȣдіа жезломъ оукрѣпленной власти,
И словомъ правды на земли владѣлъ,
А охоронȣ ôдъ гордыхъ напасти,
Слабшій и тихій доволнȣ имѣлъ!

Тогды пôднесши золотый пȣгаръ,
Съ лицемъ веселымъ такъ промовивъ Царь:
„Красный сей праздникъ, и оучта премила,
Чȣвствомъ оутѣхи серце наполнила,
Але ще-мъ пѣвца окомъ недоспѣлъ
Щобъ небесъ стрȣбекъ грȣды напоилъ,
На крилахъ пѣсни пôднеслъ мя до раю!
Бо що-мъ зъ дѣтинныхъ лѣтъ ще полюбилъ,
Чимъ скрань рицарскȣ — при оучтахъ здобилъ,
Того въ царской днесь палатѣ желаю!"

Тȣтъ! межи князей всесвѣтлый Совѣтъ,
Выстȣпилъ пѣвецъ въ поважной сȣкманѣ,
Сивый якъ голȣбъ, — зъ числа многихъ лѣтъ,
Але ще съ силовъ молодця въ орханѣ. —
„Знаю, що въ стрȣнахъ звȣкъ солодкій спитъ,
Пѣвецъ оутѣхи — и любощи чтитъ,
И выхвалае, — що красне и гойне;
Що серце прагне, чого оумъ желае;
Але най твоя пѣснь днесь ôдгадае,
Що въ день вѣнчаня, Царя есть достойне?"

„Але, — ктожъ пѣвцю, пѣти повелитъ?"
Рече Царь оусты повными весѣла, —
„Пѣвцемъ, Панъ болшій ôдъ мене рядитъ:
Несподѣвана вотхновеній хвила:
Бо якъ не знаемъ зъ ôдкѝ ся взялъ
Вихоръ, що тихій прадȣхъ зволновалъ,
Ôдкѝ вôдъ поры, — въ глȣбынахъ повстали?
Такъ вѣтій пѣсня, зъ внȣтръ походитъ вся,
Чȣвствія сонні бȣдȣтъ до жита,
Що доси въ серцю непонято спали!"

А пѣвецъ взявши солодкій рȣчай,
Зачалъ звȣкъ пѣсни съ стрȣнами мѣшати:
„Зъ двора на ловы ѣхалъ Рицарь въ гай,
Щобы шибкои дичины достати;
За нимъ неслъ хлопецъ, сайдакъ повенъ стрѣлъ;
А скоро быстримъ коникомъ вестȣпилъ
На замасне цвѣтомъ оболонье:

Голосъ дзвôнка ся о слȣхъ мȣ ôдбилъ
Съ тѣломъ Хрїстовымъ ієрея стрѣтилъ, —
Дякъ на передѣ свѣщȣ несъ въ долони.

А Графъ низонько къ земли ся схилилъ,
Склонилъ съ покоровъ головȣ ôдкритȣ,
Щобъ правовъ вѣровъ достойно почтилъ
Того, що справилъ спасеніе свѣтȣ!
Але плывȣщій потôкъ середъ нивъ,
Зъ береговъ выллялъ ôдъ вчерашнихъ зливъ
И подорожнымъ клалъ великі тамы
Но ієрей Тайны заложивъ на облôгъ,
Зачалъ обȣвіе иззȣвати зъ нôгъ,
Щобъ перебристи босыми стопами!

„Що хочь чинити?" Графъ мȣ на сострѣтъ;
А ôнъ здȣмлѣлый такъ мȣ повѣдае:
„Спѣшȣ до мȣжа, — що хорый лежитъ,
Дȣши посилкȣ, — оусердно жадае;
Але прїйшовши надъ потока брôдъ,
Где бȣла кладка, ледво виджȣ слѣдъ,
Съ повени волновъ мȣсѣла поплисти;
Але щобы-мъ ще спасенія часть
Занесъ слабомȣ, — нѣмъ дȣха ôддасть,
Спѣшȣ чимъ борше босо перебристи.

Тȣжъ Графъ всадилъ го на своего коня,
Подалши въ рȣкі злотистї збȣила,
Щобъ неслъ слабомȣ хлѣбъ спасенія,
Докѝ способна хвиля не оуплила;
А самъ на слȣжки коника оусѣлъ,
И хȣтко далѣ на ловы займилъ.
Ієрей щасливо дополнивши ходȣ
Тихо, смирненько, рано скоро свѣтъ,
Съ красновъ подяковъ за такȣ выгодȣ.
„А сохрань Боже! якъ жебы я смѣлъ?"
Рече мȣ Рицарь покорными словы:
„Коня, що мого Творця вже носилъ,
Знова сѣдлати на бои и ловы!
Єли на свôй хосенъ не возмешъ го Ты,
То го оуслȣгамъ церквы посвяти!
Бо я томȣ го въ жертвȣ ôдстȣпаю,
Ôдъ кого славȣ, — и богатство все,
Дȣшȣ и тѣло, и само житье,
Въ незаслȣженой даровизнѣ маю."

(Конецъ настȣпитъ.)

ГОСПОДАРСТВО СЕЛЬСКЕ.

ТРАВЕНЬ або МАЙ.

Грацюемъ поле, де бȣльба сажена, ꙗкъ присхне, волочимъ. Коли землѧ добре згноена и пȣхка, особливе на пѣскȣ, можъ сѧ надѣѧти доброго оуроджаѧ. Де мокро, тамъ рôвцѣ поробити треба.

Сѣемъ просо, коноплѣ; пôдъ дощъ садимо капȣстȣ.

Де конюшина ще не сѣѧна, то можъ ю сѣѧти въ пшеницю; ꙗкъ пôдросте зъ на пôвъ лôкта, также пôдъ дощъ, пѧть до шесть квартъ на моргъ. Оу Нѣмцѣвъ коштȣе кварта конюшины сорокôвцѧ найбôльше. Сѣе сѧ зъ пѣскомъ, але дȣже сȣхимъ. Торôчнȣ конюшинȣ косимъ пôдъ конецъ сего мѣсѧцѧ. и добре товарȣ пôддаемъ. Стеливо пôдъ хȣдобȣ, жебы бȣло, тра сѧ старати. Бы конюшина нешкодила, то ю тра завше на парȣ годинъ на передъ косити, но борони Боже на конюшинѣ пасти. Можъ ю тежъ разомъ и съ просомъ сѣѧти пôдъ третȣ боронȣ.

Пôдкладаемъ на гречкȣ, и робимъ такъ, бы засѣвъ ôдъ св. Гликирїи до Цара Константина закôнчити.

Садовинȣ чистимъ зъ мȣрашокъ, гȣсѧниць и хрȣщôвъ. Тра зробити обрȣчкȣ зъ крайды або зъ мази, то мȣрашки не перелѣзȣтъ. Ꙗкъ сѧ зъѧвлѧтъ воши, особливе на молодыхъ щепахъ, то зварити тютюнȣ, вилѧти въ коритце, и въ тȣю юшкȣ, ꙗкъ вистигне, вложити галȣзѧ и злегка выполокати. Одъ мхȣ чистити грȣбовъ шматовъ. Щепы низкѣ обставити колами бы ѧ никто не поломивъ: Гладинȣ (живїй плôтъ) добре полоти, бы не зараставъ. На вербы и дерева, особливе при дорогахъ оуважати, бы ихъ пȣстота не попсовала, также дерева всѣ ôдъ кôзъ дȣже стеречи. Кто бôлше о тыхъ предметахъ хоче сѧ довѣдати, най читае книжочкȣ нашого оученого садовника Н. Гаврришкевича выданȣ въ Перемышли; котрой дрȣгое изданїе потребнымъ бы бȣло. Особливе тȣю книжочкȣ честнымъ нашимъ дѧкамъ и оучителѧмъ залицѧемъ.

Овцѣ стрижемъ. Чинимо запитанье до нашыхъ оученыхъ ôвчарôвъ, що робити, бы капȣши оу овецъ выгȣбити. Городы полемъ, а полотьбȣ и всѧкїй хабазъ, ꙗко то: хоптȣ, рȣмѧнцю, бѣждерева, гôрчицѣ, перїйки, мокрцю, колѧкȣ, лопȣхȣ, лептицѣ, подорожникȣ, гôрчакȣ, павȣтицѣ, лободы, кокѣлю, блаватȣ, базникȣ, дикȣ кропивȣ, листѧ зъ дерева, мхȣ, дрôбъ зо смерекъ и ꙗлицѣвъ и всѧкого бадилѧ, дѣти, що пасȣтъ товаръ, най добре збираютъ, що день до домȣ вазанками приносѧтъ и въ гноїевню кидаютъ; зъ того бȣде досить гною: а гнôй дȣшею въ господарствѣ.

Длѧ роена пщôлъ пôддавати медȣ, но не розливати, бы черезъ тое чȣжȣ мȣхȣ не знадити. Кто роôвъ хоче, най годȣе пластраши; але кто хоче пчоли до роботы заохотити, най годȣе медомъ розпȣщеннымъ.

Есть то оучене и дȣже выгодное дѣло со спискою Антонїѧ Ꙗнши. Львôвъ 1807 г. Также Г. Дзержона во франкфȣртскихъ листахъ содержаютсѧ. На тїи оувагȣ нашихъ рȣскихъ пасѣчникôвъ звертаемъ, съ тимъ прошенїемъ, дабы ꙗ переглѧнȣли и о пщеловодствѣ до нашого краю застосованномъ де що написати не медлили.

Вийшла книжочка „О Гною,“ сочинена нашимъ отчестволюбивымъ Г. Їосафатомъ Кобрыньскимъ; цѣна ей 10 кр. сре. Достане ю въ Семинарїи во Львовѣ. Звертаючи оувагȣ нашыхъ Ч. господарей, оучителей и громадъ на тȣю полезнȣ книжочкȣ, препорȣчаемъ оразъ, дабы ю кȣповали а тымъ способомъ помѧвы нашой молодой лѣтератȣры пôдпирали.

IIй Списъ

датковъ на релїгїйно-народный Фестинъ 3/15 Маѧ.

Їерей Сальварôвскїй 1 зр. Село Павелче 4 зр. 52 к. С. Рȣдно 1 зр. 24 к. С. Ꙗрго-

рôвъ 2 ЗР. С. Вышѣчки 2 ЗР. С. Старй Богородчаны 7 ЗР. Їер. Бȣчацкїй 24 к. Мѣсто Солотвина 8 ЗР. 24 к. ЗР. С. Олшаница 8 ЗР. Прото-Їерей Козановичъ 2 ЗР. С. Ланчинъ 7 ЗР. Їер. Федоровичъ 1 ЗР. Станѣславовски Рȣсини 40 к. С. Княгининъ 3 ЗР. 10 к. С. Чȣкалôвка 2 ЗР. С. Пасѣчна 3 ЗР. 40 к. С. Залȣкôвъ 6 ЗР. 8 к. С. Пôдлȣже 2 ЗР. 40 к. С. Оугорники 3 ЗР. 36 к. С. Микитыньцѣ 4 ЗР. С. Загвôздь 3 ЗР. 6 к. Громада Красного 2 ЗР. 30 к. Парохъ Красного 20 к. Гр. Грабôвка 1 ЗР. Застȣпникъ Грабôвки 10 к. Гр. Камень 1 ЗР. Пар. Каменя 20 к. Гр. Пôйло 3 ЗР. 45 к. Пар. Пôйла 20 к. Гр. Брошнева 1 ЗР. 30 к. Гр. Перевозець 2 ЗР. Застȣпникъ Перевозця 10 к. Гр. Пôдмихайлье 2 ЗР. 48 к. Гр. Добровляны 1 ЗР. 36 к. Пар. Пôдмихайля 36 к. Гр. Збора 1 ЗР. 6 к. Гр. Сѣвка 2 ЗР. 21 к. Гр. Вѣрхня 2 ЗР. 20 к. Гр. Станькова 3 ЗР. 10 к. Пар. Зборы 24 к. Гр. Стȣдѣнька 4 ЗР. 41 к. Гр. Голинъ 2 ЗР. 34 к. Пар. Стȣдѣньки 20 к. Гр. Бабинъ 4 ЗР. 30 к. Гр. Довге 1 ЗР. $12\frac{1}{4}$ к, Гр. Тȣжилôвъ 1 ЗР. 27 к. Застȣпникъ Довгого 20 к. Гр. Рипянки 1 ЗР. 24 к. Гр. Мыслôвъ 1 ЗР. $20\frac{1}{4}$ к. Гр. Ѩворôвка 37 к. Пар. Рипянки 20 к. Гр. Пôдгôрки 4 ЗР. Гр. Хотѣшь 1 ЗР. Гр. Загѣря 1 ЗР. Пар. Хотѣня 20 к. Гр. Лазяне. 30 к. Гр. Топȣлско 30 к. Гр. Новиця 5 ЗР. Пар. Новиць 1 ЗР. Гр. Кропивникъ 2 ЗР. 16 к. Пар. Кропивникъ 20 к. Помôчникъ Кропивн. 24 к. Гр. Кадобне 3 ЗР. Гр. Петранка 1 ЗР. $11\frac{1}{2}$ Пар. Петранки 20 к. Гр. Берлôгъ 1 ЗР. 20. к. Пар. Берлôгъ 3 к. Гр. Вѣстова 1 ЗР. Пар. Вѣстовы 20 к. Гр. Бережниця 2 ЗР. 20 к. Гр. Оугринôвъ 1 ЗР. Пар. Оугринова Середного 20 к. Гр. Голе 8 ЗР. 24 к. Гр. Бȣчачъ съ свящ. 7 ЗР. Гр. Новесело 3 ЗР. Гр. Вороцôвъ съ Свящ. 3 ЗР. 30 к. Гр. Мшана 3 ЗР. 13 к. Гр. Малочичи 4 ЗР. 42 к. Гр. Кȣрниця 48 к. Гр. Пôдсоснôвъ 29 ЗР. Гр. Миколаевъ 27 ЗР. Свя. зъ Миколаева Хоминьскїй 50 ЗР. Гр. Любинь 4 ЗР. Гр. Гринѣвъ 5 ЗР. 21 к. Гр. Глȣбоке 3 ЗР. 36 к. Гр. Хмелѣвка 30 к. Свящ. зъ Глȣбокого 20 к. Гр. Палагичѣ 3 ЗР. 40 к. Гр. Добраны 2 ЗР. 30 к. Гр. Данява 1 ЗР. 46 к. Гр. Дȣлибы 4 ЗР. Гр. Покровцѣ 1 ЗР. 20 к. Гр. Рȣда 4 ЗР. Гр. Олекичи 1 ЗР. 36 к. Гр. Оугерско 2 ЗР. 40 к. Гр. Лȣкавиця нижна 1 ЗР. Гр. Пôдгôрцѣ 2 ЗР. 30 к. Гр. Долголȣка 4 ЗР. 20 к. Гр. Стрѣлкôвъ 3 ЗР. 19 к. Гр. Соснôвъ 8 ЗР. Гр. Подвȣжаны 6 ЗР. Пар. зъ Мишне 5 ЗР. Пар. зъ Сенекôвъ 3 ЗР. Пар. зъ Радихова 6 ЗР. Пар. зъ Балȣчына 4 ЗР. 27 к. Пар. зъ Красносѣлли 6 зр. Пар зъ Пѣстиня 4 зр.. Пар. зъ Ѧкришори 2 зр. Пар. зъ Тартакова, Пар. зъ Заверѣвки. Пар. зъ Горбкôвъ разом 8 ЗР. 30 к. Пар. Павшѣвки 1 зр. Пар. зъ Пôдпечаръ 5 зр. 15 к. Пар. Жежарскїй 3 Зр. Пар. зъ Радрȣжъ 3 зр. Пар. зъ Щирця 12 к. Пар. Бахȣръ 6 зр. 10 к. Ч. Обрядникъ зъ Вѣшницн 5 зр. Пар. зъ Рȣмна 3 зр. 24 к. Пар. Скнилова 1 зр. 30 к. Пар. зъ Вижнои Печени 3 зр. 12 к. Пар. вижн. Лȣкавицѣ 3 зр. Пар. Стенявъ вижн. 3 зр. 20 к. Гр. Денисôвска 4 зр. 36 к. Гр. Вербиця 5 зр. Гр. Пôдлȣбцѣ 3 зр. 24 к. Гр. Пôдгородищѣ и Загорецко 5 зр. Гр. Гарасимôвка съ Свя 3 зр. 35 к. Рада Бродзка 45 зр. Гр. Жиполôвъ 5 зр. Гр. Почапы и Хилчицѣ 7 зр. 11 к. Гр. Ѩзловець съ Свящ. 3 зр. Гр. Олеша съ Свящ. 3 зр. 30 в. Гр. Монджелôвка 1 зр. Гр. Ферлеôъ съ Свящ 8 зр. $32\frac{1}{2}$ к. Гр. Брихналска 3 зр. Гр. Золотники и Бȣрканôвъ 14 зр. 20 к. Гр Комарôвъ 5 зр. Гр. Старй Кȣти 10 зр. Гр. Бѣлоберска 5 зр. Гр. Нове Село 3 зр. 15 к. Гр. Медведôвцѣ 3 зр.

Разомъ 495 зр. 20 кр.

Выдаватель и ôдповѣдательный Редакторъ Ѧ: ПАВЕНЦКІЙ. Типомъ Михаила Поремвы.